

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · període entre legislatures · sèrie D · número 3

Diputació Permanent

Sessió 3, dimecres 27 de desembre de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Procediment per a interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Resolució de la Presidència del Senat, del 27 d'octubre de 2017, per la qual es publica l'Acord del ple del Senat, pel qual s'aproven les mesures requerides pel Govern, a l'empara de l'article 155 de la Constitució	
212-00001/11	3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 3

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Lluís Guinó i Subirós, vicepresident primer; José María Espejo-Saavedra Conesa, vicepresident segon; Anna Simó i Castelló, secretària primera, i David Pérez Ibáñez, secretari segon. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Ramona Barrufet i Santacana, David Bonvehí i Torras, Lluís M. Corominas i Díaz, Marta Pascal i Capdevila, Irene Rigau i Oliver i Roger Torrent i Ramió, pel G. P. de Junts pel Sí; Inés Arrimadas García i Carlos Carrizosa Torres, pel G. P. de Ciutadans; Eva Granados Galiano i Miquel Iceta i Llorens, pel G. P. Socialista; Josep Lluís Franco Rabell i Marta Ribas Frías, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Alejandro Fernández Álvarez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Gabriela Serra Frediani, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Resolució de la Presidència del Senat, del 27 d'octubre de 2017, per la qual es publica l'Acord del ple del Senat, pel qual s'aproven les mesures requerides pel Govern, a l'empara de l'article 155 de la Constitució (tram. 212-00001/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 559, 4, i proposta d'interposar recurs: BOPC: 561, 3).

La presidenta

Bon dia a totes i tots.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'entrar en l'ordre del dia, he de comunicar-los que, malauradament, es confirma que el dia 25 de desembre va morir una dona a Sant Adrià del Besòs a conseqüència de violència masclista.

D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones, aquesta és la novena víctima mortal de violència masclista a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i expresso el condol als familiars i amics; així mateix, reiterem el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Procediment per a interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Resolució de la Presidència del Senat, del 27 d'octubre de 2017, per la qual es publica l'Acord del ple del Senat, pel qual s'aproven les mesures requerides pel Govern, a l'empara de l'article 155 de la Constitució

212-00001/11

Iniciem la sessió, doncs, amb un únic punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Resolució de la Presidència del Senat, del 27 d'octubre de 2017, per la qual es publica l'Acord del ple del Senat pel qual s'aproven les mesures requerides pel Govern, a l'empara de l'article 155 de la Constitució.

Aquest debat es regirà d'acord amb l'article 174 del Reglament del Parlament. El temps d'intervenció per a aquest debat serà d'uns quinze minuts per cada grup parlamentari.

Atès que aquesta proposta va ser presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, procedirem, en primer lloc, al torn d'intervenció del representant d'aquest grup parla-

mentari. Em sembla que, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia. No exhaurim els quinze minuts. Vam fer la petició d'aquesta proposta de recurs d'inconstitucionalitat per part del Parlament. Entenem que l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, amb la dissolució del Parlament i també amb el cessament del president de la Generalitat i del consell executiu, del Govern, vulnera l'ordenament jurídic vigent. I ara ho fonamentarem. Primer, farem unes consideracions jurídiques, i després, finalment, una de més política, per arribar..., concloent que demanem a la cambra parlamentària que defensi aquesta institució davant del Tribunal Constitucional de l'aplicació de l'article 155 per una clara vulneració de l'ordenament jurídic.

En aquest sentit, primer de tot, la legitimació en si ja ha estat problemàtica, perquè, de fet, el cessament, la dissolució d'aquest Parlament no dona les mateixes garanties per defensar els interessos de la cambra que donarien les circumstàncies normals, i, per tant, l'executiu central, a través de la proposta de com s'ha d'articular la interpretació de l'article 155, el que fa ja és, d'entrada, vulnerar els drets d'aquesta cambra, d'aquests diputats, per defensar el mateix Parlament de Catalunya, ja que, evidentment, amb una diputació permanent..., amb un parlament constituït, pròpiament, amb els 135 diputats, la situació seria ben diferent de la que tenim en aquest moment. I, per tant, aquesta legitimació ha hagut de venir a través d'una interpretació, també, del Reglament, de que una desena part dels diputats, en aquest cas, de la Diputació Permanent, tres diputats, presentessin aquesta proposta de recurs davant del Tribunal Constitucional.

En tot cas, fixarem tres elements clau; el primer de tot, el requeriment. El requeriment que va fer el Govern de l'Estat al president de la Generalitat, clarament, infringeix la normativa. Ho diu el Consell de Garanties Estatutàries, ho diu amb molta claredat. I sobre aquesta infracció de l'ordenament..., ja no hauria de poder seguir més enllà, perquè, de fet, està viciada, hauria de ser nul tot el que s'ha fet a partir d'aquí.

I entenem que el Consell de Garanties Estatutàries, tot i que ho diu clarament, després, a l'hora de fer la conclusió, tot i que s'empara en que no hi ha jurisprudència i que no hi ha doctrina, perquè l'article 155, pràcticament no s'ha aplicat, i, per tant, en aquest cas, doncs, s'està generant nova doctrina i també nova jurisprudència..., però això no és una empara suficient quan el mateix Consell de Garanties Estatutàries diu que el requeriment havia d'incorporar totes les circumstàncies que comportaven no atendre el requeriment. I no només no va ser així sinó que no n'incorporava cap. De fet, ni la dissolució del Parlament, ni el cessament del consell executiu, ni el mateix cessament del president de la Generalitat, la limitació de les funcions de control d'aquesta cambra parlamentària, els actes que pugui fer l'executiu o la seva substitució, en cap cas, van ser atesos en el requeriment.

En dret hi ha dos clars elements que porten a considerar que s'ha fet fora de l'ordenament jurídic; un, la indefensió que provoca a qui és requerit, en aquest al president de la Generalitat i col·lateralment al mateix Parlament de Catalunya. I, per tant, aquest requeriment, si no incorporava les seves conseqüències clarament com així estableix la llei, hauria de ser nul de ple dret. I, evidentment, a part de la indefensió mateixa del qui rep aquest requeriment, una indefensió claríssima, perquè no hi ha les circumstàncies llistades de les seves conseqüències, també, a part de la indefensió, la inseguretats jurídica. Aquesta cambra i el consell executiu formen part d'un sistema institucional, que ens pot agradar més o ens pot agradar menys, nosaltres l'hem criticat i fins i tot volíem i el volem superar, però el que està clar és que es posa en crisi drets fonamentals, amb aquest requeriment, i es posa en crisi tot el sistema institucional i l'equilibri que hi ha entre els diferents actors, en aquest cas, de

les diferents institucions de l'Estat espanyol. I, per tant, quan es posa en risc tot això amb un primer acte, que és el requeriment, que no compleix en absolut ni les circumstàncies constitucionals ni les estatutàries, tot el que ve a partir d'aquí hauria de ser nul de ple dret.

I, per tant, nosaltres el que demanem és que el Parlament, a l'hora de fer el recurs, examini no només aquelles circumstàncies que han estat més detallades per part del Consell de Garanties Estatutàries, sinó tot al que s'ha referit el Consell de Garanties Estatutàries, ja que ell mateix, el Consell de Garanties Estatutàries, a l'hora d'entrar a valorar el dictamen, es justifica en que no hi ha prou doctrina, prou jurisprudència, i en tot cas assenyala perfectament quins són els dèficits de cada un dels requeriments en què l'Estat espanyol no ha arribat a actuar correctament.

En segon terme, s'ha vulnerat clarament les funcions estatutàries i les funcions constitucionals que li corresponen al president de la Generalitat i al mateix Parlament..., però del president de la Generalitat. De la literalitat de l'article 155, tant de l'apartat 1 com de l'apartat 2, en cap cas es pot pressuposar que es pugui substituir el Govern de la Generalitat i es pugui dissoldre el Parlament de Catalunya més enllà de la literalitat de l'actual ordenament jurídic. És una norma, també, sabuda en dret que de tot allò que és limitatiu, tot allò que vulnera drets fonamentals, si no és a la llei, si no està expressament escrit, si no està expressament llistat, expressament prohibit, no se'n pot fer una interpretació extensiva. La manera de fer aquesta interpretació extensiva és modificar l'Estatut i modificar la Constitució, no un acte de liberalitat del Govern de l'Estat, amb unes majories concretes, dictant al Senat..., que el Senat hauria de ser, respecte a la interpretació que s'hauria de fer d'aquest procediment, la cambra que d'alguna manera, doncs, rectificués o precisés les intencions del Govern, i, al contrari, ha estat una corretja de transmissió de totes les voluntats..., i ha anat més enllà, inclús, de les funcions que podia tenir el Govern de l'Estat, perquè el Govern de l'Estat, a través de l'acord del Senat, s'ha pres unes llibertats, després, amb els decrets, que en cap cas li dona l'actual legislació.

Per tant, en segon terme denunciar que tant la manera com es dissol el Parlament i com s'escull el president de la Generalitat..., i com es pot cessar un president de la Generalitat estan expressament taxades a l'Estatut i emparades en el marc constitucional. Per tant, fora d'això, l'article 155 en cap cas pot preveure això. En cap cas –en cap cas. I, per tant, l'Estat ha fet un abús de l'article 155. I avui mateix, o ahir, escoltàvem dos ministres dient que seguiria aquesta interpretació extensiva del 155, quan el mateix Consell de Garanties Estatutàries basa part del seu informe en què la temporalitat, la proporcionalitat, etcètera, és a la base de tota aquesta –teòricament– actuació que es podia fer amb el 155. Quan la temporalitat està en mans només del Govern de l'Estat, que és el que està passant en aquest moment, evidentment això no es pot avalar.

Per tant, des d'aquest punt de vista, evidentment, la proposta de candidat de la Generalitat al debat i votació d'investidura, evidentment, ara s'atribueix al president de l'Estat, i és una atribució que en cap cas podem compartir.

La limitació de l'activitat d'impuls i control de l'acció política, i també tot el que ha passat a través del 155, que es limitava, doncs, a les funcions de control que pot fer aquest Parlament, inclús ara amb aquesta Diputació Permanent, evidentment tampoc és compartida; el mateix Consell de Garanties Estatutàries també ho denuncia, i també volem que en el recurs així es palesi.

La limitació legislativa i d'organització pròpia, prohibint anar contra el 155, que no s'ha pogut desenvolupar perquè de seguida es va dissoldre el Parlament..., clar, el Consell de Garanties Estatutàries fa un exercici com a mínim arriscat, perquè diu: «Com que el que s'ha fet és dissoldre de seguida, això és menys lesiu que si hagués durat sis mesos», però utilitza el «menys lesiu». El «menys lesiu» vol dir que és lesiu. I, per tant, el que no pot ser és que ens digui que és lesiu i es fonamenti durant tot el dictamen aquesta lesivitat –pàgines 51 i 55 del dictamen– i després es conclo-

gui que pot ser ajustat a la Constitució i a l'Estatut. Evidentment, no ho compartim i creiem que, ja que és una primera interpretació i que mai ningú ha hagut de fer cap més altra interpretació, el Parlament de Catalunya està legitimat per anar més enllà i demanar que sigui el Tribunal Constitucional qui faci la interpretació final de tot això, perquè evidentment no compartim que, sobre una premissa sòlida –que es parla de lesivitat respecte al Parlament, i respecte a l'Estatut, i respecte al Govern de la Generalitat, i, per tant, respecte a la sobirania del poble de Catalunya–, d'aquesta lesivitat..., és a dir: «Com que és menys lesiu, ho avalem.» Home, com a mínim, com a mínim, això no s'ajusta al que nosaltres creiem que s'hauria d'interpretar.

El Consell de Garanties, ho reitero, diu que no hi ha jurisprudència consolidada, no hi ha doctrina científica, que és minsa i en tot cas no és valorable. I, en tot cas, en tot el dictamen, doncs, denuncia els dèficits d'aquesta interpretació.

Bé, en tot cas, en tot el dictamen també es parla de que aquesta hauria de ser la *ultima ratio*, la del 155. I hi ha una denúncia explícita –i també volem que així es reflecteixi en el recurs que es presenti– de que aquesta *ultima ratio*, en realitat, no ha estat una *ultima ratio*. Si en el moment que un requeriment al president de la Generalitat, que no incorpora un element bàsic com és les conseqüències, evidentment no es parla d'*ultima ratio*, perquè per parlar d'*ultima ratio* s'hauria d'haver arribat a les últimes conseqüències. En concret, pel que fa al Parlament, si els actes que es denuncien són l'aprovació de les lleis del dia 6 i 7 de setembre, l'ordenament jurídic ja hi va respondre i hi té resposta, que és el recurs del Tribunal Constitucional, la suspensió, i, si s'escau, la posterior anul·lació de la llei. Per tant, l'ordenament jurídic ja té aquestes circumstàncies. Per tant, fer-ho *ex ante* per part de l'executiu central i anar a l'*ultima ratio* a la primera acció, i, a més, amb una funció inclús punitiva com ha estat l'aplicació sancionadora d'aquest 155, està fora tant de la Constitució com de l'Estatut. I, per tant, també denunciem que aquesta *ultima ratio* no ha estat tal, sinó que ha estat, d'alguna manera, doncs, una acció de part de part de l'Estat espanyol.

Bé, concretament, el Consell de Garanties Estatutàries també diu: «Dintre del requeriment s'hauria pogut incorporar» –que no es va incorporar– «la petició al president de la Generalitat que fos ell qui dissolgués el Parlament de Catalunya.» Aquesta, que és una possibilitat que políticament vostès saben que va planar inclús fins el dia 27, no es va incorporar. I, per tant, estrictament des d'un punt de vista jurídic –ja no parlo des d'un punt de vista polític, des d'un punt de vista jurídic–, és una altra de les mancances que l'actuació del 155 també incorpora. I, per tant, també creiem que s'hauria d'incorporar a les alegacions que es presentin per part d'aquest Parlament.

I, en tot cas, s'hauria pogut incorporar de manera subsidiària que fos l'Estat, després, qui apliqués el 155 i la dissolució, però mai que fos primer l'Estat qui instés aquesta dissolució, quan qui per llei té la capacitat de dissoldre el Parlament, per l'Estatut i per la Constitució, és només el president de la Generalitat. I, per tant, aquest Parlament ha estat dissolt de manera anòmala, contra llei, per part de l'Estat espanyol fent servir una interpretació extensiva d'una mesura restrictiva de drets fonamentals i que treu la igualtat del sistema institucional, com és l'aplicació de l'article 155.

Pel que fa, també, a mesures respecte al Govern, el dictamen parla d'inconstitucionalitat flagrant, i, per tant, m'hi estendré poc, en aquest sentit, perquè, evidentment, incorpora no només la innecessarietat de la dissolució del Parlament..., però, de cessament del president i del Govern, quan ja s'ha dissolt el Parlament, però tornem al mateix: les causes per les quals es pot cessar el Govern estan taxades a l'article 152.1, i prou, no n'hi ha més, de la Constitució; no n'hi ha cap més. Per tant, inventar-se una nova causa de cessament del president i del Govern és saltar-se la llei. I, per tant, tots aquells que demanen tant de respecte a les lleis..., el 155, evidentment, el que ha fet és saltar-se a la brava el seu propi ordenament jurídic que tant el posen en boca com a respectuós, perquè ha de ser respectat per part de tothom.

El Consell de Garanties també ens parla d'una mesura desproporcionada. El Consell de Garanties apunta a que s'haurien pogut prendre mesures, amb les mateixes conseqüències, mesures molt menys invasores. Però, en tot cas, torna a parlar de mesures invasores; per tant, «menys invasores» vol ser que han envaït les competències i que, evidentment, hi ha hagut una lesivitat no només de competències, sinó, en general, del compliment de l'ordenament jurídic.

I el que apuntava abans: el cessament de càrrecs és una mesura sancionadora. Tant l'article 155 de la Constitució com l'article 25 de la Constitució deixen molt clar que no hi caben mesures sancionadores. Aquest procediment, en tot cas, des d'un punt de vista jurídic, no pot incorporar mesures sancionadores, i això són mesures sancionadores.

Bé, en tot cas, el Consell de Garanties acaba dient que no es respecten ni els principis de gradualitat ni els principis de temporalitat.

La presidenta

Senyor Corominas, ha exhaurit el temps.

Lluís M. Corominas i Díaz

Acabo –acabo, acabo. Deixi'm un minut, presidenta; pensava que no ho faria tan llarg i al final m'he allargat.

Nosaltres creiem que tampoc hi ha... –i ho incorpora un vot particular d'un membre del Consell de Garanties, el senyor Vernet–, tampoc hi ha hagut proporcionalitat. I, en tot cas, reitero la lesivitat per sobre de tot.

Acabo amb una consideració política final. Ens pensàvem que només hauríem de parlar d'aquesta part jurídica, però ara en campanya la vicepresidenta del Govern hi va incorporar la part política quan va dir allò de: «Hemos descabezado al PDECAT y a Esquerra Republicana de Catalunya. ¿Quién lo ha hecho? Mariano Rajoy. ¿Quién lo ha hecho? El PP.»

Per tant, aquells que diuen que hi havia una conxorxa per fer no sé què..., l'única conxorxa que hi hagut respecte a Catalunya ha estat la del Govern de l'Estat per fer servir els organismes de l'Estat per anul·lar l'autonomia de Catalunya i per empresonar les idees a Catalunya. Aquesta és l'única conxorxa que hi ha hagut. I, per tant, denunciem aquesta actuació política teòricament en un marc jurídic; evidentment, utilitzarem la via del Constitucional, utilitzarem també la via europea...

La presidenta

Senyor Corominas...

Lluís M. Corominas i Díaz

...si el Constitucional no ens dona la raó.

I, finalment, senyora presidenta, les meves últimes paraules després de catorze anys –i permeti'm aquests trenta segons– aquí al Parlament de Catalunya com a diputat, i si seguís, que no seguiré, en aquesta cambra, cada dia, les meves últimes paraules i les meves primeres paraules serien per al president que està a l'exili, els nostres consellers que estan a l'exili, en Jordi Sànchez, en Jordi Cuixart, l'Oriol Junqueras i el Quim Forn, que estan empresonats injustament per haver defensat les seves idees.

Un record per a ells. No oblidem. I esperem que ben aviat els tinguem fora de la presó. Res més.

La presidenta

Gràcies, senyor Corominas. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Pues esta Diputación Permanente se ha reunido para votar si el Parlamento eleva al Tribunal Constitucional la aplicación del artículo 155 de la Constitución que se usó para convocar elecciones.

Esta reunión se está haciendo antes de que se constituya un nuevo parlamento con los votos democráticamente emitidos por todos los catalanes, con la nueva composición que resultó de las elecciones, y se hace, por contra, con la composición del Parlamento saliente, del Parlamento que había antes de estas últimas elecciones del 21 de diciembre, elecciones que, como todo el mundo sabe, ganó el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, que represento en este acto.

Este cambio tan sensible en la composición del Parlamento..., por lo visto no se ha querido, por parte de la mayoría en vigor, en la Diputación Permanente, no se ha querido esperar a que se formase el Parlamento elegido por todos los catalanes y se ha querido abusar nuevamente de la mayoría del Parlamento saliente, que es bien distinta de la que entrará próximamente.

Ustedes saben que la aplicación del artículo 155 fue constitucional. Ustedes están pretendiendo que se declare inconstitucional un artículo de la propia Constitución, lo cual parece realmente imposible, y teniendo en cuenta además que este artículo 155 se ha limitado, primero, a disolver el Parlamento; segundo, a cesar al Gobierno, y, tercero, a convocar elecciones. Estos son los tres efectos que ha tenido la aplicación del artículo 155.

En cuanto a la disolución del Parlamento, el dictamen, el propio dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, no pone objeción, y la declara válida, y la declara acorde a la Constitución, esta disolución del Parlamento.

Y pone alguna objeción en cuanto al cese del Gobierno. Como dice el voto particular del miembro del Consell de Garanties señor Carles Jaume, ¿cómo se podía confiar en que el Gobierno cesado que estaba atentando de forma gravemente grave contra los intereses generales..., cómo se podía confiar que ese mismo Gobierno que estaba llevando a cabo las acciones que motivaron la aplicación del artículo 155, se atuviese, regresase nuevamente al orden constitucional?

Además, hay que recordar que ese Gobierno, el Gobierno cesado, fue objeto de un requerimiento previo, que no quiso obedecer en ningún momento, que, digamos, ignoró de forma contumaz. Por eso, ese cese que se hizo del Gobierno era necesario para una correcta aplicación del artículo 155.

Ese Gobierno saliente, después de mentir a todos los catalanes, ha perdido las elecciones; después de arruinar a Cataluña, después de la fuga de tres mil empresas, ha perdido las elecciones; después de dividir a las familias, a los amigos, a los compañeros de trabajo, se ha sometido a la votación de todos los catalanes y ha perdido las elecciones. Ha concitado, ¿qué porcentaje?, el 47 por ciento de los votos. Y Ciudadanos, después de denunciar todo eso, ha ganado las elecciones. Ciudadanos ha ganado las elecciones denunciando todo aquello que estaba haciendo el Gobierno saliente. Miren, unas elecciones, por cierto, a las que pudimos llegar por la aplicación del artículo 155.

Porque es que yo quiero recordar que en este Parlamento los días 6 y 7 de septiembre hubo unos hechos gravísimos; unos hechos gravísimos que consistieron básicamente en atropellar los derechos de toda esa parte del Parlamento que se oponía a lo que estaban haciendo Junts pel Sí y la CUP y que ya entonces representaban a más catalanes de los que ustedes representaban con sus escaños. Los días 6 y 7 de septiembre toda Cataluña y toda España y todo el mundo, el que lo quiso ver, presencié cómo se estaban aprobando leyes que precisaban de noventa votos y se aprobaban con setenta y dos. Y ustedes las daban por buenas. Y este Consell de Garanties Estatutàries que ha hecho un dictamen al que ahora ustedes, a una de sus partes, se acogen para formular un recurso contra el 155, ese Consell de Garanties Estatutàries tuvo que mandar un motorista por dos..., en dos días consecutivos al Parlamento para decir que debían respetarse los derechos de la oposición que pedía un dictamen sobre esas leyes que aprobaron ustedes con nocturnidad y alevosía, y sin los votos suficientes, y el Consell de Garanties Estatutàries decía que era preceptivo preguntarles. Ustedes dicen: «¡Pero no era obligatorio lo que dijese!» Ya, desde

luego; miren, este dictamen tampoco es obligatorio acatarlo, pero era obligatorio pedirlo. Y ustedes un derecho fundamental de los diputados se lo pasaron por el arco del triunfo.

¿Y qué ocurre cuando ustedes no hacen caso en absoluto de la mayoría democrática de los catalanes representada por unos diputados de la oposición?, ¿qué ocurre cuando la oposición está inerte ante grupos parlamentarios que atropellan nuestras propias leyes, que ignoran los consejos de los letrados, que ignoran al Consell de Garanties Estatutàries, que ignoran al Tribunal Constitucional e ignoran a la oposición? Pues, ¿qué ocurre entonces? Que no cabe otra salida que aplicar la Constitución, porque los remedios que, desde Cataluña, desde nuestro propio Parlament, intentaban poner en marcha la oposición no fue posible hacerlos, porque ustedes actuaban como una apisonadora, prescindiendo de las leyes democráticas.

Y eso hizo que la única salida para volver a abrir este Parlamento que ustedes cerraron a cal y canto después de los días 6 y 7 de septiembre y han utilizado solamente para el monotema... Y cuando yo me he referido al abuso que suponía la mayoría de esta Diputación Permanente salida del Parlamento anterior no es porque sea un abuso recurrir el 155, que esto es perfectamente legítimo, sino que el abuso consiste en que una vez más volvemos otra vez, nos convocan ustedes otra vez única y exclusivamente para hablar de sus cosas, de su monotema y de sus obsesiones. Eso es lo que motivó la aplicación del artículo 155.

Se ha referido el señor Corominas, se ha referido a la lesividad de la aplicación del artículo 155. Es que lesivos fueron ustedes para la democracia catalana; los lesivos fueron ustedes, que cerraron el Parlamento e ignoraron nuestras leyes. Lo lesivo fue tener una mesa del Parlament que ignoraba absolutamente los requerimientos del Tribunal Constitucional y era cómplice de un gobierno y de una mayoría parlamentaria para atropellar los derechos de los demás. Eso es lesivo para una democracia, no el aplicar la Constitución.

Y luego, señor Corominas, a pesar de que a mí me ha gustado –lo confieso– que usted ciñese bastante su intervención a temas jurídicos, y celebro que vuelvan ustedes al ámbito de lo jurídico –ya le digo que eso me ha sorprendido agradablemente–, pues le diré que tampoco es de atender el argumento que dice usted de que era la *ultima ratio* la aplicación del 155 y que existían otros remedios jurídicos. Y se ha referido usted a los otros remedios jurídicos, como recurrir al Tribunal Constitucional, suspender las leyes aprobadas en los días 6 y 7 de septiembre. Pero, señor Corominas, ¡si eso ya se hizo!, si se hizo, lo que pasa es que ustedes no hicieron caso del Tribunal Constitucional, y no hicieron caso de la suspensión del Tribunal Constitucional, y no suspendieron las leyes del 6 y 7. Y con esas leyes del 6 y 7, que estaban suspendidas, se fueron ustedes a celebrar, pues, el no referéndum del día 1 de octubre, con esas leyes –con esas leyes. Y una semana después, en aplicación de la ley esa de transitoriedad que estaba suspendida, quisieron ustedes –y llevaron a cabo– hacer la declaración de independencia.

Y ante una declaración de independencia ¿qué había que hacer sino aplicar la Constitución y reponer la democracia y celebrar unas elecciones y dar la palabra a los catalanes? Y unas elecciones, además, democráticas, donde se pudiese votar solamente una vez y no cinco, y donde hubiera una junta electoral de verdad y no como esa que ustedes los días 6 y 7 nombraron con nocturnidad y alevosía, a dedo, entre señores de Esquerra Republicana para que vigilasen la limpieza de ese no referéndum que querían hacer ustedes el día 1 de octubre.

Por lo tanto, la última ratio verdaderamente fue el artículo 155, porque ustedes llegaron hasta el final, se les llegó incluso a requerir para que volviesen a la legalidad. El señor Puigdemont hasta el último día pudo convocar unas elecciones, pero no lo hizo, y como no lo hizo hubo que convocarlas por el artículo 155. Por lo tanto, sí que el 155 operó como una verdadera última ratio en nuestro ordenamiento jurí-

dico. Y quiero recordarle, además, que el 155, fíjese si no se abusa de él, que es la primera vez en la historia de la democracia que ha habido que aplicar este artículo.

Por tanto, ustedes pueden recurrir el artículo 155 basándose en nuestras leyes. Ustedes acudan al Tribunal Constitucional siempre que quieran, pero lo que sí que les vamos a pedir es que luego acaten sus resoluciones, porque ustedes siguen contradiciéndose, no acataron al Tribunal Constitucional, le desobedecieron directamente, están incurso en procedimientos judiciales por ello y, sin embargo, ahora van a acudir al Tribunal Constitucional a ver si les da la razón. Y yo les pregunto: ¿Ustedes acataran el resultado, la sentencia que dicte en su día el Tribunal Constitucional si no les es favorable? Porque nosotros sí, nosotros acatamos las resoluciones judiciales y las leyes y a ustedes creo que hay que preguntárselo, porque ustedes ya han dado sobradas muestras de que esto no lo hacen, nosotros sí. Ustedes acuden, ¿sólo harán caso si les da la razón? ¿O, si no se la da, también lo harán?

Nosotros no nos vamos a sumar a este recurso contra el artículo 155, porque creemos, ya lo hemos dicho, que su aplicación en los términos en los que se hizo fue constitucional, sirvió para dar la palabra a los catalanes cuando nuestra democracia y nuestro Parlamento fueron secuestrados por el Gobierno y por la Mesa del Parlamento, y sólo podemos recomendarles y pedirles que acaten las leyes. Si este recurso ha de ser el primer paso para demostrar que ustedes se someten a la ley y al Tribunal Constitucional a partir de ahora como cualquier ciudadano, pues bienvenido sea. Porque hay que recordar que el Tribunal Constitucional es el máximo intérprete de la Constitución, no lo es el Consell de Garanties Estatutàries, que emite una opinión muy válida y fundada en derecho, como pueda ser, pero quien al final tendrá la última palabra sobre la adecuación a la Constitución de ésta aplicación del artículo 155, lógicamente va a ser el Tribunal Constitucional.

Y miren, también les tengo que decir una cosa, si para ustedes respetar las leyes no es suficiente, si para ustedes el ser ciudadanos que respetan, como todos los demás, las leyes no les parece suficiente, entonces les tendremos que recordar, habrá que aprovechar para recordarles que un partido que aboga para que todos los ciudadanos somos iguales ante la ley, que es Ciudadanos, es quien ha ganado las elecciones, estas últimas elecciones, y además con más de 160.000 votos respecto a nuestro inmediato seguidor.

Y les tengo que recordar también que el 47 por ciento de los ciudadanos han votado a la opción que ustedes defendían, pero hay otro 53 que se apartan de esta opción rupturista que ustedes promueven.

Entonces, si respetar las leyes no es suficiente, yo les pido que, por lo menos, respeten a la democracia y a las mayorías, y a la mayoría de los catalanes que en estas elecciones se han pronunciado en favor del respeto a las leyes que ha encarnado la candidatura de Ciudadanos.

Y también les recuerdo que su desafío secesionista está fracturado territorialmente y que no han ganado ni en una sola de las grandes ciudades más pobladas de Cataluña. No abusen, por tanto, de su injusta mayoría electoral que les da una ley electoral injusta. No vuelvan a hacerlo, aprendan la lección, señores de Esquerra Republicana y del ex-PDECAT, ahora Junts per Catalunya.

Sepan que se van a encontrar la mayoría de catalanes enfrente si nos quieren seguir dividiendo, arruinándonos y saltándose las leyes que obligan a todos los ciudadanos. Sepan también que, además de pelear por nuestros derechos y por la democracia, vamos a seguir siendo el grupo parlamentario más activo en defensa del sistema sanitario, de la educación de los servicios sociales y de los derechos de los catalanes, como ya lo fuimos en la anterior legislatura.

Y esperamos que sea la última vez que este Parlamento se reúna únicamente para hablar en exclusiva del monotema y que podamos empezar a hablar pronto de lo que importa a todos los catalanes, que, por cierto, es lo que ha defendido Ciuda-

danos en esta campaña electoral, obteniendo la confianza de la mayor parte de los ciudadanos.

Y mientras que unos..., sus últimas palabras son para recordar a políticos que nos han llevado hasta aquí, nosotros...

La presidenta

Senyor Carrizosa, ha exhaurit el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...queremos recordar –y acabo ya, señora presidenta– a los ciudadanos que en estas pasadas elecciones han dicho con muchísima claridad que quieren volver a una democracia normal, que quieren cerrar ya el *procés* y empezar una nueva legislatura en la que se hable de las cosas que realmente importan a los catalanes.

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. A continuació té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia, a tots i a totes, en nom del nostre grup parlamentari, vull afegir-me a la rotunda condemna del nou assassinat masclista al que ha fet referència la presidenta de la cambra a l'inici de la sessió.

Em permetran que ho aprofiti també per desitjar-los una bona entrada d'any i per felicitar els diputats que han estat reelegits, i també al conjunt de forces polítiques, a començar per Ciutadans, que ha guanyat les eleccions, i a Junts per Catalunya i a Esquerra Republicana de Catalunya, que han vist revalidada la seva majoria en aquesta cambra. Els desitjo, a tots, sort i encert en el moment d'enfocar la nova legislatura.

Saben que sempre podran comptar amb nosaltres per trobar solucions acordades en el marc de la legalitat i per resoldre els problemes concrets dels nostres conciutadans. En la nostra opinió, és urgent retrobar l'estabilitat política i la seguretat jurídica que permetin relançar l'activitat econòmica i dissipin qualsevol temor empresarial o inversor. Estem convençuts que serem capaços de trobar amplis consensos si ens centrem en allò que veritablement importa, que no és altra cosa que la prosperitat del nostre país i el benestar dels nostres conciutadans.

Avui es produeix el debat sobre la interposició de recurs d'inconstitucionalitat sobre l'acord del Senat pel qual es van aprovar les mesures requerides pel Govern d'Espanya en aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola. En la nostra opinió, no és una debat que es pugui separar del context general de la legislatura que acaba i de la manca de diàleg entre els governs de Catalunya i d'Espanya; una legislatura que va començar, a efectes pràctics, el 9 de novembre del 2015, amb l'aprovació d'una resolució en la que, ho cito literalment, «es declara solemnement l'inici del procés de creació d'un estat català independent en forma de república. Es proclama l'obertura d'un procés constituent ciutadà, participatiu, obert, integrador i actiu, per tal de preparar les bases de la futura Constitució catalana. I el Parlament de Catalunya, com a dipositari de la sobirania i com a expressió del poder constituent, reitera que aquesta cambra i el procés de desconexió democràtica de l'Estat espanyol no se supeditaran a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, en particular del Tribunal Constitucional, que considera mancat de legitimitat i competència arran de la sentència de juny del 2010, sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, votat prèviament pel poble, en referèndum, entre altres sentències».

Com recordaran, el nostre grup parlamentari no només va votar negativament aquesta resolució, sinó que va recorre-la davant del Tribunal Constitucional, que va suspendre-la primer i anullar després.

El 27 de juliol del 2016 aquest Parlament va aprovar les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent, d'entre les quals vull destacar la setena, que cito literalment: «Després de la fase de participació ciutadana, completarà la desconne-

xió amb la legalitat de l'Estat espanyol, per mitjà de l'aprovació de les lleis de desconnexió per part del Parlament de Catalunya i d'un mecanisme unilateral d'exercici democràtic, que servirà per activar la convocatòria de l'assemblea constituent. Les lleis de desconnexió no són susceptibles de control, suspensió i impugnació per part de cap altre poder, jutjat o tribunal.»

Les conclusions de la comissió d'estudi van ser, també, recorregudes davant de l'alt tribunal, que les va suspendre primer i anul·lar després.

La qüestió de confiança a la que es va sotmetre el president Puigdemont va suposar l'enèsim canvi del full de ruta independentista i va tornar a situar en l'horitzó la celebració, acordada o no, d'un referèndum sobre la independència.

Els dies 6, 7 i 8 de setembre d'enguany es van aprovar la Llei del referèndum d'autodeterminació i la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República. L'aprovació d'aquestes dues lleis es va produir en unes duríssimes sessions parlamentàries envoltades per la polèmica en la mesura en què es va incomplir el Reglament de la cambra, es van desatendre les consideracions dels lletrats del Parlament i sengles acords del Consell de Garanties Estatutàries, i es van vulnerar, de forma flagrant, l'Estatut d'autonomia i la Constitució espanyola. Així ho va entendre el nostre grup, que va decidir no participar en la votació final d'ambdós projectes i els va recórrer davant del Tribunal Constitucional.

Malgrat la suspensió de la Llei del referèndum d'autodeterminació, dictada pel Tribunal Constitucional el 7 de setembre d'enguany, el Govern de la Generalitat va mantenir la convocatòria de l'1 d'octubre. El 10 d'octubre es va suspendre, per part del president Puigdemont, en una confusa intervenció davant del ple del Parlament, una declaració d'independència que el Ple de la cambra no havia aprovat.

Requerit pel Govern d'Espanya, com a tràmit previ per l'activació de les previsions de l'article 155 de la Constitució espanyola, el president de la Generalitat no va voler aclarir si la independència havia estat o no declarada. Molts vàrem demanar al president de la Generalitat que evités l'activació de les previsions de l'article 155 de la Constitució espanyola, abstenint-se de declarar la independència i procedint a convocar les eleccions al Parlament de Catalunya en aplicació de la legalitat vigent. Després d'haver decidit fer-ho així, el president es va fer enrere i no va convocar els comicis al Parlament.

En el decurs del ple del Parlament celebrat els dies 26 i 27 d'octubre es va produir una declaració d'independència en la votació de la qual el nostre grup va decidir no participar i la va recórrer davant del Tribunal Constitucional. Un cop aprovada aquesta declaració d'independència, el ple del Senat, que s'estava celebrant el mateix dia, va decidir autoritzar les mesures requerides pel Govern d'Espanya per aplicar l'article 155 de la Constitució espanyola. No em puc estar d'assenyalar que també s'havia especulat sobre l'eventualitat de l'aplicació de la Llei de seguretat nacional o, fins i tot, la declaració de l'estat d'excepció com a resposta a una evident vulneració de la legalitat estatutària i constitucional.

El Grup Parlamentari de Junts pel Sí va demanar un dictamen sobre l'aplicació de l'article 155 al Consell de Garanties Estatutàries i avui vol que el Parlament interposi un recurs d'inconstitucional sobre l'acord del ple del Senat.

Les conclusions del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya són tres: la primera considera que la dissolució del Parlament i la convocatòria de les eleccions celebrades dijous passat no vulnera la Constitució i, ho cito literalment, «constitueix l'opció entre les disponibles menys lesiva amb el principi d'autonomia política, perquè facilita la restitució plena de l'autogovern en el termini més breu».

La segona de les conclusions del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya considera que les restriccions de les funcions parlamentàries en aquest període excepcional, interpretades en el sentit recollit en el fonament polític jurídic quart, apartat 4, no són contràries a la Constitució.

La tercera de les conclusions del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya considera que el cessament del president i del Govern de la Generalitat no ha respectat els principis de gradualitat i de proporcionalitat, apuntant a la conveniència que hagués estat més adequat implementar mesures menys restrictives.

El nostre grup, vistos els antecedents de la flagrant i continuada violació de la legalitat estatutària i constitucional per part de la majoria parlamentària i del Govern de Catalunya, no veu com s'hagués pogut aturar d'una altra manera un procés polític que, a banda de pretendre la liquidació de l'estat de dret a Catalunya, va dividir la nostra societat, va afeblir notablement la nostra economia i va malmetre la imatge de les nostres institucions i del país.

És per això que votarem en contra de la interposició del recurs que es sol·licita. En tot cas, l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola haurà servit per convocar immediatament unes eleccions, aspecte aquest considerat de forma positiva pel Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya. L'elecció d'un nou president i la constitució d'un nou govern acabaran amb l'aplicació de l'article 155 si el nou president i el nou Govern ajusten la seva actuació a la legalitat vigent i als mecanismes que incorpora per modificar-la.

No voldria acabar la intervenció, en nom del meu grup parlamentari, sense fer un parell de comentaris addicionals que em semblen pertinents. El primer és valorar de forma altament positiva que el Grup Parlamentari de Junts pel Sí hagi pres aquesta iniciativa. Si la legislatura començava, com he dit abans, amb una resolució que negava legitimitat i competència al Tribunal Constitucional, ara l'acabem amb l'acceptació explícita d'aquesta legitimitat i competència per part dels que la negaven –em sembla enormement positiu i per això volem subratllar-ho.

Si vostès accepten l'autoritat del Tribunal Constitucional estan acceptant, també, la nul·litat de la Llei del referèndum o de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República. Estan acceptant, vostès, les decisions del Tribunal Constitucional, i aquesta és una bona manera d'obrir aquesta legislatura.

I la segona i darrera consideració és, també, de caràcter polític. Creiem que la legislatura que ara acaba ha certificat el fracàs total i absolut de la via unilateral i il·legal amb la que la majoria parlamentària independentista volia assolir el seu objectiu. Per cert, el Grup Socialista havia advertit, des del primer moment i al llarg de la legislatura, sobre el greu error que implicava prendre aquesta via unilateral i il·legal. Insisteixo en parlar de majoria parlamentària, perquè les eleccions celebrades dijous passat han confirmat, novament, l'absència d'una majoria social favorable a la independència.

El nostre grup espera, pel bé de tots, que la nova majoria parlamentària independentista abandoni qualsevol temptació unilateral i il·legal, que no només estaria condemnada al fracàs, sinó que seguiria produint danys molt difícils de reparar en la nostra convivència, la nostra economia i la nostra imatge, per no parlar de les conseqüències penals sobre persones concretes, que desgraciadament seguiran pesant com una llosa sobre la política catalana per molt de temps i a les que no convindria afegir-ne d'altres.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. A continuació té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Certament, el 155 ens ha portat a unes eleccions que jo crec que, veient les intervencions que estem tenint avui, no podem assegurar que ens hagin retornat a la via de la política del diàleg i de la normalitat, i certament no estem en cap moment de normalitat democràtica quan, a dia d'avui, encara tenim el nostre autogovern plenament intervingut.

Aprofitem, per tant, des del nostre grup parlamentari, com hem fet des del primer moment i farem fins al final, per reclamar la necessitat que es suspengui d'immediat la intervenció per, realment, tornar a la normalitat democràtica, per, realment, tenir les nostres institucions al servei dels seus propietaris i propietàries, que és la ciutadania.

Aprofitem, també, per reclamar solucions polítiques, que és el que ens cal en aquest país: diàleg, voluntat de resoldre el conflicte i no d'enquistar-lo. Allò que fa anys que s'hauria d'haver produït i que no només no ha succeït, sinó que sembla que es vulgui anar empitjorant, empitjorant-ho amb el 155, però també amb vies unilaterals, amb jutjats o amb policies. No s'hauria d'haver arribat aquí –no s'hauria d'haver arribat aquí–, hi ha hagut massa irresponsabilitats. Tenim l'oportunitat d'obrir nous temps i nous camins, encara que ho veiem difícil. Crec que és precisament un bon moment, quan estem acabant l'any, prendre bons desitjos per al país, prendre bons desitjos per a tothom i intentar que aquest nou temps, aquests nous camins, el nou Parlament, ho facilitin.

Però, bé, anant al tema que avui ens ocupa, evidentment, des de Catalunya Sí que es Pot farem suport al fet que s'interposi un recurs d'inconstitucionalitat per l'aplicació que han fet el Senat i el Govern espanyol de l'article 155 de la Constitució. Hem estat claríssims sempre: ni DUI, ni 155. I avui estem parlant de no 155. Farem suport a aquest recurs perquè creiem que hi ha motius sobrats per considerar que s'han sobrepassat els límits democràtics, procedimentals i legals, tant estatutaris com constitucionals, que haurien d'haver estat considerats a l'hora de plantejar l'aplicació d'aquest article per part del Senat o per part del Govern de l'Estat. Després m'hi estendré. Però hi farem suport, també, i ho considerem important, aquest argument, perquè creiem que tenim l'obligació política d'evitar que això torni a passar, no només per les institucions catalanes, sinó per les institucions i la ciutadania de tot l'Estat espanyol, pel mateix estat de les autonomies.

En aquest sentit, a principis de mes el nostre companys i companyes del Grup Parlamentari d'En Comú Podem al Congrés, conjuntament amb diputats i diputades del Grup Confederal d'Unidos Podemos, presentaven un recurs d'inconstitucionalitat sobre l'aplicació feta de l'article 155. Tant el recurs que avui aprovarem, que es presenti des del Parlament, com el presentat pels nostres companys al Congrés, han de servir, al nostre parer, precisament, per intentar retornar, al més aviat possible, aquesta normalitat democràtica a Catalunya i, per tant, recuperar el nostre autogovern; però, també, per aclarir quins són els límits democràtics de l'article 155; per assentar jurisprudència sobre quina interpretació se'n pot fer i quina no se n'hauria de fer, d'aquest article, i per evitar temptacions ja expressades, per dirigents del Partit Popular, d'aplicar també el 155 a altres governs autonòmics que no son prou complaents amb el Govern estatal, com ara els de Navarra, el País Basc o Castilla-La Mancha. Perquè ens cal per tot l'Estat, per tots els pobles d'Espanya i per tot l'estat de les autonomies, creiem que és important que es presentin aquests recursos contra el 155 i que s'aclareixi quin és el seu abast real.

Com els deia abans, però, també fem suport a aquest recurs d'inconstitucionalitat perquè considerem que hi ha motius sobrats per creure que s'han traspassat límits amb l'aplicació d'aquest 155 contra les institucions catalanes. Al nostre parer, l'article 155 permet donar instruccions concretes als governs i autoritats de comunitats autònomes, però no dissoldre el Parlament i menys encara, cessar un govern. I, de fet, no creiem que aquesta hagi estat mai la intenció que hi havia darrere dels redactors d'aquest article de la Constitució. Prova d'això és que, l'aplicació que s'ha acabat fent de l'article 155 és, literalment, el que plantejava una esmena d'Alianza Popular durant la ponència constitucional, una esmena que va ser rebutjada per les corts constituents. Per tant, clarament no era aquesta la intenció del redactat d'aquest article, no estava pensat per suspendre autonomies.

Aquest article estava pensat i permet, i així ho diu literalment, prendre mesures indispensables per obligar al compliment de les obligacions constitucionals incom-

plertes i per protegir o per protegir l'interès general, però no permet, al nostre parer, substituir les autoritats ni desapoderar-les de les seves competències i funcions, sinó demanar-los que executin aquelles funcions, aquelles mesures per retornar a la normalitat. El Consell de Garanties Estatutàries deixa clar que és inconstitucional l'aplicació del 155 per cessar al president i al Govern perquè no s'han respectat no només aquest esperit del mateix article 155, sinó tampoc els principis de gradualitat i de proporcionalitat necessaris en mesures d'aquest tipus.

Evidentment, des de Catalunya Sí que es Pot no podem fer més que respectar, com sempre hem fet, fos pel que tema que fos, els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries i de respectar totes les institucions catalanes, com sempre hem fet –sempre, sempre ho seguirem fent. Afegim també un altre argument, el problema de procediment a què s'ha fet referència, abans, per part del portaveu de Junts pel Sí, de no haver acomplert amb deguda claredat els necessaris requeriments previs que cita la mateixa Constitució i que requereix la mateixa Constitució per poder aplicar l'article 155. Aquest també és un argument que compartim amb el recurs ja presentat, com els deia abans, per part dels nostres companys d'Unidos Podemos i d'En Comú Podem, des del Congrés.

I afegim un últim motiu: no tenim Govern per poder fer aquest recurs, que és qui hauria d'estar-lo fent. No tenim Govern de la Generalitat de Catalunya per poder estar defensant les institucions catalanes respecte d'aquest atac que hem patit amb l'article 155. Per tant, ens pertoca, per responsabilitat política, a aquesta Diputació Permanent, actuar en nom de totes les institucions catalanes i de la defensa de totes les institucions catalanes.

Per tant, per responsabilitat política i democràtica, per intentar revertir l'anomalia que estem patint i recuperar l'autogovern de Catalunya i per defensar el que creiem que és l'esperit real de la Constitució i l'Estatut, per evitar-li aquest atac, també, a qualsevol altre govern autonòmic de la resta d'Espanya, farem suport a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat des del Parlament per l'aplicació del 155.

I, permetin-me una última reflexió, desig d'any nou, per dir-ho així, ja que estem en aquestes dates: estaria bé que l'any 2018 ens permeti retornar, realment, a la normalitat democràtica; normalitat democràtica on els conflictes polítics es resolen amb política, que vol dir diàleg, negociació i pactes des del respecte absolut a la pluralitat del nostre país. I que aquest retorn a la normalitat, la recuperació del nostre autogovern permeti posar-lo al servei d'allò que és el seu veritable sentit, que és millorar les condicions de vida de la gent. Que serveixi, per tant, per assolir la normalitat que tantes i tantes desitgem que seria, per començar, que mai més haguem d'iniciar una sessió del Parlament de Catalunya lamentant que hi ha hagut una altra dona assassinada per violència masclista, i que les institucions li han fallat, a la ciutadania, quan tornem a tenir dones víctimes de la violència masclista. Per això volem nosaltres l'autogovern de Catalunya. Per això, també, té sentit que fem suport a aquest recurs contra l'article 155.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribas. Té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Bé, com que estem en dates nadalenques, doncs, he pogut comprovar que alguns dels portaveus, doncs, han expressat els seus desitjos en aquestes dates tan assenyalades i, per tant, jo faré exactament el mateix. A mi el que m'agradaria és que, en el proper any i en els següents, fóssim capaços de reconèixer-nos els uns als altres, no com a enemics de la comunitat per pensar diferent, sinó simplement com a discrepans en democràcia. Això no ha passat en els darrers anys, i crec que hauríem de ser capaços d'aconseguir-ho.

M'agradaria, també, que l'adhesió a una determinada concepció de la identitat no s'observés com una condició per ser considerat ciutadà, gairebé veí, amic, company o persona, sinó que simplement tots, absolutament tots, tinguem la visió que tinguem de la identitat catalana, espanyola, tarragonina, gironina, la que sigui, som exactament iguals.

M'agrada recordar, aquests dies, que el meu pare és molt de dretes i la meva mare és molt d'esquerres, però tots dos són asturians i mai de la vida –i mira que han discutit de política– els he sentit negar-se l'asturianitat pel fet de ser diferents, ho accepten. Per tant, crec que seria un bon exemple de com ens hem de comportar tots des de la discrepància. Tots som catalans. I aquest és el gran desig que m'agradaria expressar, tots, i que mai es torni a negar la catalanitat d'algú per pensar diferent.

Doncs bé, expressat aquest desig, anuncio que nosaltres no recolzarem la interposició d'aquest recurs al Tribunal Constitucional, però he de dir que, amb un cert sentit celebros que ho presentin, entre d'altres coses perquè és, de manera implícita, un reconeixement al Tribunal Constitucional i a la seva legitimitat.

Assumeixo que és un reconeixement, d'aquesta legitimitat, d'un cert caràcter o ordre bipolar, perquè és veritat que vostès canvien molt, alguns dies tenen un entusiasme febril amb el Constitucional, recordo que fins i tot van brindar amb cava quan el Constitucional va reconèixer al PDECAT el Grup al Senat, vaig veure fotografies, i l'endemà, quan no els dona la raó, les *pataletas* són històriques. Per tant, és veritat que haurien de buscar un cert equilibri en la seva reacció davant del Tribunal Constitucional i no celebrar de manera tan efusiva quan els dona la raó i posar-se com a nens petits quan no els la dona. Crec que tots hem de respectar i acatar les decisions, ens agradin o no, que ens ha passat. En aquest sentit, també m'agrada recordar que, números a la mà –números a la mà–, el Tribunal Constitucional ha donat més vegades en conflictes competencials la raó al Govern de Catalunya que al Govern d'Espanya, si mirem l'històric, i en temes importantíssims de polítiques socials i en temes importantíssims, també, fins i tot, de política lingüística, amb els que jo, particularment, no estaria d'acord però que acato i accepto.

Amb aquest reconeixement al Tribunal Constitucional, d'alguna manera vostès també estan acceptant, de manera implícita, la legalitat i legitimitat de l'article 155, perquè fan referència, i ho han fet de manera expressa, a l'informe del Consell de Garanties Estatutàries, que fan una interpretació una mica esbiaixada del que diu aquest informe. Perquè el que diu aquest informe –s'ha explicat molt bé aquí– és «que tot és legal, tot», i fa una valoració sobre la qüestió de la destitució del Govern, no per dir que sigui illegal, sinó que diu que és desproporcionada, la mesura.

I aquí és veritat que una majoria molt àmplia del Consell de Garanties Estatutàries considera que és una mesura desproporcionada. Nosaltres compartim la visió del membre del Consell de Garanties Estatutàries, Carles Jaume, quan expressa, en el seu vot particular contrari, que «es tracta, la destitució del Govern, d'una mesura de caràcter extraordinari, excepcional i provisional», sobretot posa especial èmfasi en el caràcter provisional. Quan parlem de proporcionalitat, es basa en el sentit que només afecta a òrgans que han adoptat mesures clarament lesives a l'ordre constitucional, i el Govern n'és un, potser no d'una manera estèticament tan evident com el Parlament, però sí d'una manera palmària, en les seves decisions en els darrers temps.

Per tant, és una mesura jurídica –també ho diu aquest informe– idònia, atès doncs que aquesta actuació del Govern finalment pot ser corregida, perquè parlem, hi insisteixo, de provisionalitat. Si es forma un nou govern a Catalunya, un govern que compleixi la llei, aquesta mesura no haurà pogut ser més provisional.

Per tant, nosaltres hi votarem en contra, però presentin aquest recurs, si avui tenen majoria, que tot indica que sí, i ja els avanço que acatarem el que digui el Constitucional, ens agradi o no, cosa que crec sincerament que haurien de fer també vostès, perquè és el que fem els demòcrates a totes les democràcies europees on hi ha

tribunals constitucionals, que s'accepta el que diuen, perquè estan per a això, és la seva funció.

Molt bon Nadal a tots, bona entrada d'any i moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Voldria començar recordant el que tots ja sabem, però no està de més recordar-ho: que no hi som tots. Ens falten els dos Jordis, ens falta el vicepresident, ens falten consellers i ens falta també la gent que tenim a l'exili, el nostre Govern a l'exili; com ens falta, també, la companya, la dona assassinada aquests dies, lamentablement; com possiblement d'aquí a unes hores ens faltaran també dos regidors de la CUP de l'Ajuntament de Reus que ja tenen ordre de detenció pel seu suport a l'1 d'octubre.

Dit això, per nosaltres és relativament fàcil posicionar-nos respecte d'aquest dictamen que ens demanen. I no perquè no compartim, ni molt menys, totes les argumentacions i el dictamen en si mateix respecte a les causes i les conseqüències del desplegament del 155, sinó que dic que ens és fàcil per simple coherència.

Com recordava meticulosament..., ho ha fet el senyor Iceta, la declaració del 9-N deixava claríssimament quina era, quina és la nostra posició respecte al reconeixement de les competències i de l'autoritat del Tribunal Constitucional: i per a la CUP - Crida Constituent al Tribunal Constitucional no li reconeixem cap competència ni cap autoritat.

Però, a més a més, és perquè per nosaltres, ho hem dit insistentment durant tota la campanya, el 155 no és el desplegament d'un article de la Constitució; el 155, simplement, és un cop d'estat, un cop d'estat contra la institucionalitat democràtica catalana, legítima i legal, contra un govern legítim i legal, contra uns càrrecs electes. I, per tant, tots els cops d'estat, fins on jo arribo a saber, són sempre inconstitucionals. Per tant, un cop d'estat..., no paga la pena demostrar la seva inconstitucionalitat.

Dit això, dues reflexions que sí que voldria fer. No és de rebut parlar de lleis justes o injustes, no és precís parlar de com hem de respectar certes lleis, com la llei electoral, quan forces polítiques que han tingut les capacitats de modificar aquestes lleis no ho han fet. Tothom parla; ningú vol entrar a reformar lleis electorals fins al dia següent de les eleccions. El dia següent de les eleccions tothom critica la llei electoral, però abans de les eleccions ningú fa cap esforç per modificar-les. I això penso, senyor Carrizosa, que ara que vostès tindran una presència respectable en el Parlament de Catalunya pagaria la pena que ho tinguessin en compte.

I respecte a les majories, és curiós també que quan un assoleix una certa majoria, reclama que sigui respectada la seva majoria. En canvi, quan la majoria la tenen uns altres s'ataca i es critica com a arrogància quan aquests fan servir la seva capacitat de majoria. Aquí ens hem de posar d'acord: o tots respectem les majories o cada u fa el que li rota, però no pot ser que quan jo tinc majoria vull ser respectat però quan la majoria és d'uns altres no paga la pena respectar-la. Penso que això no ho hauríem de plantejar des d'aquest punt de vista.

I és cert —és cert, i això el senyor Carrizosa ho ha fet molt bé, puntualitzant-ho— que Catalunya i el poble català hem ocupat les primeres planes dels diaris, dels diaris més importants, no només europeus sinó de la resta del món, hem ocupat les caràtules de tots els programes importants de notícies de les televisions, però no les vam ocupar quan vam aprovar la Llei del referèndum, ni les vam ocupar quan vam aprovar la Llei de transitorietat política; les vam ocupar el dia 1 d'octubre, quan les forces d'ocupació van arremetre, colpejar, trepitjar i maltractar gent que pacíficament estaven intentant exercir un dret democràtic. És en aquell moment i va ser per aquella raó que vam aparèixer a totes les premses de tots els països del món. Dels

democràtics i dels no tant democràtics. I això és curiós, que aquí no va haver-hi distinció; vam sortir a tots, no?

I possiblement això és el que ens hauria de fer pensar. Com, quan es parla de constitucionalitat, quan es parla de respecte a lleis, quan es parla de respecte a un estat, no es té el mateix èmfasi ni la mateixa força per parlar dels drets que tenien –que teníem– aquests 2 milions i escaig de persones que el dia 1 d'octubre vam realitzar l'acció de desobediència civil més gran que ha existit mai a Europa i m'atreuria a dir al món. Que en un mateix dia 2 milions i mig de persones es possessin d'acord a desobeir una llei, a fer se càrrec de les conseqüències –i quan dic les conseqüències..., les legals com estem veient i les físiques, que les van haver d'entomar en el mateix lloc, al costat d'urna– significa una cosa que és importantíssima: que el nostre país, el nostre poble és un poble *abans* de l'1 d'octubre i hi ha un poble *després* de l'1 d'octubre.

I agradi o no agradi, això és així –això és així. I surti el Parlament que surti haurà d'entomar que aquest poble ha canviat, que aquest poble s'ha apoderat i que aquest poble ja ha après a dir prou i ha après a oposar-se. Perquè sí que –és veritat, senyor Carrizosa– mai a la vida s'havia hagut d'aplicar un 155, certament, però és que per primera vegada a la història d'aquest país democràtic mai tanta quantitat de gent organitzada, de manera pacífica, no violenta, ha sigut capaç de posar en crisi el règim del 78. I per això s'ha aplicat el 155, senyor Carrizosa, no en nom de la democràcia, no en nom de la llei, no; en nom de fer caure..., de fer caure allò que fins ara ningú havia qüestionat amb aquesta rotunditat.

Per tant, en coherència amb el nostre desconeixement de competències i d'autoritat del Tribunal Constitucional, en aquesta votació ens abstindrem. No perquè no..., hi insisteixo, no perquè no compartim les crítiques, les observacions i, per tant, les demandes que hi han en el dictamen, sinó simplement perquè no reconeixem l'instrument, que és el Tribunal Constitucional.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Serra. Acabat el debat, procedirem a la votació.

A continuació anem a votar la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat. Farem una única votació. S'entén que els vots a favor, els vots afirmatius, seran a favor de presentar el recurs, i els vots negatius, en contra de presentar el recurs.

Per tant, anem a procedir ara a la votació. Podem votar, si els sembla, a mà alçada, eh? (*Pausa.*)

Vots a favor de presentar el recurs d'inconstitucionalitat?

Vots en contra de presentar el recurs d'inconstitucionalitat?

Abstencions?

D'acord, doncs. El resultat és 11 vots a favor, 7 en contra i 1 abstenció. Per tant, el Parlament interposarà aquest recurs.

Moltes gràcies a totes i a tots, i també sumar-me al desig de bones festes i un bon any 2018 per a tothom. Gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les onze del matí i dotze minuts.